

TEMA 10: ALTRES TEMES

TÍTOL: *UNA FORMA DIFERENT I CREATIVA DE GAUDIR DE L'ÒPERA***EL CONCLAVE MUSICAL I LA CREACIÓ DELS TEATRETS**AUTORES: *Maria Mercè Guix i Eva Muns*

En Jordi Colomines, fill del fundador del CONCLAVE MUSICAL, ens va acollir i explicar amb tota mena de detalls la història del grup que havia constituït el seu pare i va posar al nostre abast tot el material de què disposava com a legatari del Conclave Musical, el grup d'afezionats que gaudien de les òperes d'una manera certament original. El resultat gràfic d'aquella visita el mostrem en les pàgines següents així com les característiques i història d'aquella agrupació.

El doctor Joan Colomines, pare del nostre hospitalari amfitrió, a més de ser un metge patòleg entregat a la seva professió, autor de treballs científics i col.laborador en revistes mèdiques especialitzades i poeta, era un apassionat per la música i compartia la seva afecció amb el grup d'amics, tal com es refereix en Francesc Gironella en l'article reproduït en les pàgines anteriors. L'entusiasme arribava a tal extrem que dibuixaven els decorats de les òperes que triaven, amb els diversos actes i les seves corresponents escenes i representaven les obres, només amb efectes lumínics, sense personatges, amb el suport de les millors versions reproduïdes en vinils de llarga durada, com a continuació s'exposa.

A la dècada dels 50s, el metge barceloní, Joan Colomines i Puig amb el seu pare, Ramon, fuster i el seu oncle avi polític Lluís Victori, pintor, el Tiet Lluís, com l'anomena carinyosament el nostre amfitrió, oferien a casa seva de Barcelona, carrer Aragó 239, tercer tercera, els dissabtes per la tarda, a llurs amics, vetllades musicals, en que escoltaven versions molt ben escollides (com per exemple: Die Walküre de Furt-wängler) d'òperes que il.lustraven amb un tea-trí. Entre els amics assi-dus convi-dats a aques-tes sessions, que es van agrupar sota el nom de **Conclave Musical**, Josep Montserrat, Agustí Millet, Josep Gironella i Lluís Sorribes, de vegades, acompanyats per les seves parelles.

Els decorats eren pintats per Lluís Victori i els efectes elèctrics eren espectaculars ja que no feien servir figures, sinó punts de llum pels personatges.

El teatre constava d'una caixa al fons de 0,60 cm per 0,50 cm aproximadament, amb 4 bombetes de diferents colors en posició vertical a cada banda i unes 6 bombetes blanques en disposició horitzontal, a tota l'amplada del teatre.

A banda i banda hi havia 5 caixes amb diferents jocs de bombetes de diferents colors (A1/A2; B1/B2; C1/C2; D1/D2; E1/E2) i davant, a l'embocadura, es trobava la bateria amb bombetes molt més petites. (Veure imatge pàgines centrals). Cada caixa A1, B2, etc, es podia encendre o apagar independentment, i es podia seleccionar quina bombeta encendre i de quin color es volia que fos. En l'espai existent entre aquestes caixes, es col·locaven els telons, magníficament executats amb les seves corresponents escenes i rompiments, oferint l'ambient necessari per a cada representació. (Veure imatge pàgines centrals). A més, es podia donar més o menys intensitat als efectes lumínics amb reòstats. No volien llum estàtica. Volien donar profunditat. El control de tota la il·luminació, que es feia amb un quadre de comandaments bàsic, però efectiu, el tenien resumit en una petita tarja de visita!

Els portava tardes senceres de dissabte decidir la il·luminació per cada sessió. L'embocadura del teatre era com la del Teatro de los Niños de Seix i Barral, amb un frontispici decorat amb temes mitològics a la que li cosiren un troç de roba, a modus de teló. El teló es podia pujar i baixar tirant un cordill que es subjectava amb uns filferros. Un sistema enginyós, però ben senzill! (Veure imatge pàgines centrals).

Per cada obra decidien: quina versió discogràfica, quins decorats, amb quin cel o fons, quina il·luminació i quina intensitat i ho anotaven en un guió. La música es reproduïa amb un tocadiscos Torenz.

A més, confeccionaven o traduïen els libretos o articles de crítica musical, com la d'Ernst, cap el 1951, ja que volien fer un cicle sobre Bayreuth.

Coneixedors de la importància de les interpretacions, tenien anotades les 400 referències discogràfiques de la seva discoteca en una llibreta. I si repetien una obra, no aprofitaven els decorats sinó que en feien de nous.

La tasca artística del CONCLAVE MUSICAL va ser extraordinària. No es van limitar a representar obres d'un determinat compositor, sinó que, van produir un total de 13 òperes, creant 171 decorats de 13 obres dels següents músics:

Weber (2),
Mozart (3),
Wagner (4),
Gluck (1),
Mussorgsky (1),
Purcell (1) i
Pergolesi (1).

Resulta curiosa la selecció d'obres de compositors de diferents estils, segons el gust i caprici dels que executaven els muntatges, si bé destaca la predilecció per Wagner, amb quatre títols elegits. Cada acte podia tenir de tres a cinc decorats i fins a quatre cels diferents. Les obres que van representar van ser:

El caçador furtiu
Orfeo i Euridice
Abu Hassan
Don Giovanni
El Rapte en el Serrall
Nozze di Figaro
Boris Goudonov
La Serva Padrona
Dido i Eneas
Els Mestres Cantaires de Nuremberg
La Walkyria
Lohengrin
Tristany i Isolda

En acabar la representació oferien als assistents xocolata desfeta amb melindros.

Aquestes representacions operístiques amb escenari, es van donar com a continuació d'un cicle que anomenaven " Música íntima" on van oferir audicions de la Missa Solemnis i altres composicions.

Cap els 1960-61, van deixar les òperes i van passar a oferir vetllades poètiques. En una d'elles, Salvador Espriu va llegir "La Pell de Brau" en primícia, davant 90 persones.

Habitualment el Divendres Sant es reunien vora 40 persones per escoltar la Passió segons Sant Mateu.